

Đề bài:

Em và bà em
có rất nhiều kỉ
niệm. Em hãy
kể về kỉ niệm
đáng nhớ nhất
của em với bà.

Bài làm

Cái rét cắt da, cắt thịt của mùa đông cuộn quanh lấy tôi, ôm chặt lấy tôi trong vòng tay lạnh lẽo, băng giá đặc trưng của mình. Như một chú mèo mướp nhỏ đang run lên vì lạnh, tôi co mình trong chiếc áo khoác, cố tìm kiếm một chút hơi ấm. Làn gió nặng nề lướt nhẹ qua tôi, khơi dậy trong tôi một nỗi buồn man mác. Cũng vào lúc này, cách đây hơn năm năm bà tôi đã ra đi mãi mãi trong một ngày mưa dầm dề. Mưa hay những giọt nước mắt tiếc thương của ông trời dành cho bà tôi?

Tôi không bao giờ quên được dáng người thấp bé, gầy gò của bà tôi. mái tóc bà bạc trắng như cước, lúc nào cũng được búi gọn sau đầu, khiến tôi liên tưởng ngay đến bà tiên trong câu chuyện cổ tích. Khi tôi ngây ngô hỏi bà: “Bà ơi! Bà có phải là bà tiên không?”. Bà nhìn tôi triu mến, nụ cười ấm áp sáng bừng trên khuôn mặt đã hằn dấu chân chim của bà. Bà nói khẽ: “Bà không phải là bà tiên nhưng nếu Chíp thích, bà sẽ làm bà tiên của con mãi mãi”. Nở một nụ cười hài lòng, tôi vui vẻ chạy nhanh ra vườn. Bà bước bên tôi, trong đôi mắt nhân hậu của bà lấp lánh một nụ cười.

Thuở ấy, tôi còn bé lắm! Bà như một vị thần hộ mệnh, lúc nào cũng che chở và chăm sóc tôi bằng hơi ấm và nụ cười dịu dàng đặc biệt của mình. Khi tôi bị ngã, bà đến bên tôi, đưa tay đỡ tôi lên, rồi kể chuyện về một cô bé mắc bệnh hiểm nghèo mà vẫn không khóc. Khi tôi đánh bạn, bà can ngăn rồi nhẹ nhàng khuyên bảo. Còn khi tôi ốm, bà lo lắng suốt đêm, chong đèn thức trong lúc tôi ngủ say...

Những gì bà làm cho tôi, có lẽ kể suốt cả cuộc đời không hết, nhưng có một kỷ niệm, một kỷ niệm mà nó sẽ theo tôi suốt cả cuộc đời. Câu chuyện đó xảy ra vào sinh nhật sáu tuổi của tôi. Tôi nhớ như in cái cảm giác hồi hộp khi lắc món quà của bà. Đó là một món quà khá lớn được bao bọc bởi những mảnh giấy sắc sỡ. Tôi xé toạt tấm giấy bọc, lộ ra: “A! Một con búp bê!”. Nhưng sao trông con búp bê này buồn cười và xấu xí đến thế! Nó không có chân, tròn vo một cách kỳ lạ. Cái khuôn mặt thô kệch chứa một con mắt đen vô cảm và cái miệng hồng hồng lúc nào cũng toé toét cười. Tôi đá con búp bê ra khỏi chân, cục cằn nói: “Nó xấu quá”. Bà nhìn tôi ngạc nhiên, rồi lại mỉm cười, bế con búp bê lên đặt trước mặt tôi, rồi bà bất ngờ đưa tay đẩy mạnh con búp bê. Tôi nhìn theo con búp bê, nó chao đảo dữ dội rồi trở lại như lúc ban đầu, như thể chưa hề bị tống một cú thật mạnh. Tôi tròn mắt ngạc nhiên. Bà nhìn tôi, ôn tồn nói, “Chíp à! Đó là con lật đật. Bà muốn cháu cũng như con lật đật này. Hãy biết tự đứng lên sau khi ngã, khi rơi vào thất vọng. Phải dùng nghị lực của mình, kiên cường đứng lên chống lại những đau khổ trong cuộc sống, Chíp nhé!”.

Tôi chẳng nói gì, chỉ thích thú tìm cách làm cho con búp bê ngã, chẳng hiểu những điều bà nói.

... Rồi bà tôi ra đi mãi mãi trong một ngày cuối đông mưa phùn và gió bắc lạnh đến buốt lòng. Trước lúc ra đi, bà tôi chỉ mỉm cười yếu ớt, nhìn tôi triu mến, rồi bà nói khẽ: “Hãy giống như con lật đật, Chíp nhé! Bà sẽ luôn ở bên con!”.

Bà tôi ra đi trong sự thanh thản. Còn tôi, tôi đứng chết lặng nhìn bà. Giờ thì tôi đã hiểu lời nói của bà năm xưa. Ôm bà lần cuối, tôi chạy về phòng. “Không được khóc! Không được khóc!” Cấn chặt rằng tôi nghĩ thầm: “Phải biết đứng dậy sau khi ngã! Cố đứng dậy sau khi ngã! Có đứng không bà ơi?”.

“Con biết bà vẫn còn sống, phải không? Bà sẽ sống mãi mãi trong trái tim con, sống bất tử như niềm tin của con dành cho bà tiên trong truyện cổ tích. Bà chính là bà tiên của con bà ơi! Con yêu bà, yêu bà nhiều lắm!”.